Александра Чворовић

ОПРАШТАЊЕ

Опраштање

Ја сам коридор ка аеродрому душа, ово је лоша клима за
мртве
Не знам ништа о херојским биткама и свијетлој традицији
Дала сам интервју о квалитету младих робиња и ево ме
да одагнам забринутост, дам инфузију свијести и охрабрење
Ово је вријеме увреда, пријетњи, критика, застрашивања и
казни
Мој проблем је енергетика душе над пољем пшенице
Поштујем несугласице, збринућу дописнике из школе живота
Становник земље које нема, ево ванредне мјере за
подударност

спасење за илегално погинуле у одбрани од свијета
Жена напасник, разбојник који ће вам раскрварити срца
У адској пећини ова поезија је самоубиство без контроле
Суде ми за десеторо, а понос је само биједна успомена
Ја сам стратешки јахач, пуна похвале и увијек спремна на оживљавање
Хоћу да будем заборављена добра вила а не промоција позиција
А бајка каже: Била једном једна земља... а онда је почео урнебес
И знам да по обичају мајстор мора бити витез и мушкарац
али с обзиром да се окаменио на путу као угасли светионик
Ја и он смо антипод, ово је животна прича, жена је мука кроз ноћ
Конкуришем хартијом именована за надзорника истине
Ричем као змај са карикатуре, у славу опраштања
Ово је породилиште части, улаз у двор одабраних
Ово је казна за претке и потомке, вријеме пролази у виду осмице

Ланци

Свемир изнад наших душа
Само је колијевка
У којој свилене бубе
Једу паучину снова
Наше руке су ланци
Наше мисли су мреже
Цвијет слободе не знамо убрати

Кључаоница

Подслика мојих маглених јаука
Црвене очи дјетињства ме ждеру
Јаучем рањена својом рушевином
Испребијали су анђела чувара
Тражим те замишљеним мостовима
Мршаве мачке лају на смрт
Завијам срце прљавим крпама
А једно уплашено дијете отвара врата
Плачем у аутобусима
Изнуђују ми признања
Пакују мржњу у црвене балоне
Носим хаљине смирујућих боја
А ти се не умијеш смијати јутру
Хране ме комадима обзира
Говоре да си измишљен гусар
Знам да си чувар стакленог града
Зазидали су гротла и поноре
Тражиш ме подземним ходницима
И мој врисак умножава ехо праслика
Само још ријека остаје излаз
А једно дијете отвара врата

Рекла сам да ћу доћи

Рекла сам да ћу доћи
Привучена мирисом уља
Које је капало из пурпура сна
Да питам за судбину коњића
Који се ноћу успињу уз леђа
Да пробам укус леда
Који му се отопио у очима
Рекла сам да ћу доћи

Кад моје хаљине буду
Запечаћене звијездама
Да ушетам у травнати замак
сакупљајући зрнца чежње
Заплесаћемо са варкама љубави
Пљувачком ћемо цртати ријечи
Рекла сам да ћу доћи
Али лаж је стегла змији врат
Демони издаје ружно реже
Док цвиле авети заблуда
Ко стиже оплакивати разочарења
Када се пребрзо гомилају
Рекла сам много лажи о себи

Сусрет

Бојим се да ме чека
дијете ледених очију
У једној руци пиштољ
у другој сат
Странац на камену
одбројава моје кораке
и шаље ми језу у сан
Бојим се долази по мене
сјенка на степеништу
а моја црвена хаљина
као ватра игра у оку
Бојим се урашћу у земљу
Заборавити слутње
Тужан један пас тражиће ме дуго
Одводе ме без питања
руке пружене из грмља
и неки тихи шапат расипа ноћ

Једна прича

Жена вјерује у снове док спозна
разголићена лутка представља њено тијело
срце-гробница жара налик пепељари
Брак постаје биједна шарада себичности
Жена шапуће себи „Могу ја то”
а одавно нема снаге низашта
Мушкарац никада не гријеши
Он мирно спава ждере смрди
Његово вријеме је пребукирано
досадом празнином утакмицом
Он мјери вријеме чашама пива
испушеним цигаретама и дневницима
За њега увијек постоји сутра које не стиже
Жена чека са залеђеним уснама
на којима одавно нема лијепих ријечи
Огорчена на одговорност коју носи
У великом искушењу да посрне и остане лежати
Да каже „Ја више нећу!” па нека се сруши цијели
сурови свијет чија конструкција опстаје на тачки додира
положеној на онај најболнији пршљен на кичми
Она не може поднијети да је осуђују
Не може живјети са кривицом жене која руши
савршену хармонију лажног брака
Ипак она мора бити нечија жена
Увиђа сав бесмисао своје улоге
Она жели да се опусти
и да нико није гладан љут и несрећан због тога
Да јој нико не пребацује да је себична
јер она је уморна и доста јој је свега
Она сања о слободи
дану у којем ће дисати слободним плућима
Лежати коначно у својој соби
у коју нико не улази непозван

у коју не постоје његове сестре бабе стрине и мајке
које попријеко гледају јер није савршена
и гдје ће је ОН коначно слушати кад говори
Њихов сан наставља да траје
у агонији свакодневнице чекајући смрт

Нешто слатко у болу

Окрутан у давању себе другима
Ти који ме обожаваш и заборављаш
у истом дану откровења и нестајања
Примјећујем грч усана
нешто слатко у болу
што ме одувијек узбуђује
Осјећам хладноћу језика
Одлазим
и није важно куда већ зашто
и није важно коме
већ од чега бјежим у себи
у туђе руке у туђа тијела
Можеш спојити дланове са уснама
проширити круг времена
оног што долази и што је било
Идеш и не окрећеш се
као казаљке на сату
као сатови који цуре кроз кључаонице
Одлазиш у неке тихе далеке предјеле
у пустиње туге без капи љубави
Зуб времена нагриза
дамаре твојих плућа
Мој неухватљиви душманине

отргнут из загрљаја
што на крају свијета тргаш пољско цвијеће
и храниш се мирисом туге

Анализа

Гужвам папире инфантилних покрета
На тастатури осмијеха клешем лажни мир
Црвеним пред огледалима разоткривених тијела
Пакујем страх у ријечи кастрираних великана
Шах ме тјера да нервозно гризем фигуру оца
Чаша седатива од мишјег измета
Мушко женска укрштеница са ријечима у целофану
Очекујем главу која уморно пада
Још увијек трагам за апотеозом зла

Камене усне

Прежвакаваш колачиће сјећања
Празнину покушаваш натопити вином
Да изникне нешто у пустопољини главе
Руке ти живо заузете цигаретама
плешу у неком свом ритму
Убијање времена самоубијањем
Око прозор прогнаника
ломило је печат смрти
Камена уста не говоре
Сви ми кријемо у срцу сужња

којем је забрањено све
Нити је твоје дрво
Нити је твоја жеђ
Магла је појела књиге
Питаш се зашто понављам неке ријечи
У двор живота носим бодеж и цвијет
Одговор ће сви тражити
На гробу жена са књигом у руци
Сриче молитву за твој мир